

[Justitsministeren.]

Ønsker og skal ikke indlade mig i nogen Diskussion med det ærede Medlem om, i hvilken Grad jeg formaar at granske den tyske kvindelige Ungdoms Ønsker, selv om jeg jo nok tror, at adskillige Ønsker hos unge Piger er nogenlunde fælles i samtlige Lande. Men jeg frafalder altsaa denne Diskussion, saa meget mere som jeg er enig med det ærede Medlem i, at disse Ønsker alligevel ikke bliver imødekommet eller kun bliver imødekommet i den Udstrækning, som danske Myndigheder anser for naturlig og rimelig. Jeg skal derfor love det ærede Medlem at drage Omsorg for, at fremtidige Afslag begrundes lige ud fra sidstnævnte Hensyn og uden nogen Art af psykologisk Islæt.

Om selve Sagens Realitet skal jeg i øvrigt udtale følgende: Medens der i de første Aar efter Genforeningen praktisk taget slet ikke var nogen Elever fra Udlandet paa den tyske Højskole i Tinglev, begyndte Antallet af saadanne Elever i Forhold til Antallet af Elever her fra Landet at stige stærkt omkring Midten af Tyverne, og i Maj og November 1934 var Forholdet det, at henholdsvis 72 pCt. og 53 pCt. af samtlige Elever paa den tyske Højskole i Tinglev var hjemmehørende i Udlandet, praktisk talt naturligvis Tyskland. Da Ministeriet ikke kan anse det for naturligt, at Opdragelsen af tysk Ungdom, som i øvrigt ikke har Tilknytning til det tyske Mindretal i de sønderjyske Landsdele, i betydeligt Omfang henlægges til en Institution paa dansk Omraade, tilkendegav Justitsministeriet i Efteraaret 1935 Skoleledelsen, at der som Regel ikke vilde blive givet Opholdstilladelse til udenlandske Elever, der ikke har Tilknytning til det tyske Mindretal i Nordslesvig.

Siden Efteraaret 1935 har Ministeriet i Overensstemmelse hermed i hvert enkelt Tilfælde undersøgt, hvilken Tilknytning den paagældende Elev har til de sønderjyske Landsdele, og Andragende om Opholdstilladelse er derfor kun imødekommet, hvor der forelaa en saadan Tilknytning og det syntes naturligt, at Eleven søgte at komme netop paa denne Højskole.

Jeg maa i denne Forbindelse fremhæve, at jeg selvfølgelig ikke ønsker at lægge Hindringer i Vejen for det tyske Mindretals Adgang til at oprette Højskoler og andre til videre Uddannelse bestemte Institutioner i det Omfang, som den herboende tyske Befolkningsgruppe har behov, men det kan ikke anerkendes, at der paa denne Ret

til kulturelt Selvstyre kan støttes nogen Ret for Tinglev Højskole til at opnaa Opholdstilladelse for udenlandske Elever, der ikke har Tilknytning til dette Land eller til Mindretallet i Sønderjylland.

Forholdet er med andre Ord dette, at medens det ærede Medlem Hr. Schmidt finder det naturligt, at den tyske Ungdom, der vil sætte sig ind i tysk Kultur, for saa vidt dette kan ske paa en Højskole, vælger at studere denne tyske Kultur uden for Tyskland, saa finder jeg dette Standpunkt uforstaaeligt, medmindre Eleverne i øvrigt har særlige Grunde, som nævnt: Tilknytning til Landsdelen, Familie her el. lign. — lige saa uforstaaeligt, som jeg ikke finde det, om danske Myndigheder anbefalede dansk Ungdom at studere dansk Kultur paa en i Udlandet beliggende dansk Højskole. Et Lands Kultur studeres dog vel bedst i Landet selv og ikke i et Naboland.

Denne uimodsigelige — formentlig uimodsigelige — Grundbetragtning har det ærede Medlem Hr. Schmidt ikke hidtil imødegaaet med Argumenter, men skulde han eller andre fremføre saadanne, skal jeg til enhver Tid være villig til at tage dem under Overvejelse, ligesom jeg ikke paa nogen Maade skal optræde rigoristisk ved Vurderingen af de enkelte Grunde, som den enkelte Ansøger maatte anføre til Begrundelse for sit særlige Ønske om at komme fra Tyskland til Danmark for at gaa paa tysk Højskole.

Som et andet formodet Eksempel paa min tiltagende Trang til at spille Formynder, nævner det ærede Medlem Hr. Schmidt dernæst, at Justitsministeriet har afslaet, at en Sygeplejerske, der var født i Nordslesvig, altsaa i Sønderjylland, men som var tysk Statsborger, maatte tage Arbejde i Ubjerg. Det er rigtigt, at der er nægtet en tysk Sygeplejerske Arbejdstilladelse i de sønderjyske Landsdele. Den samme Sygeplejerske har faaet Afslag nogle Gange, første Gang saa tidligt som 13. Maj 1935, altsaa under min Forgænger. Det er derimod ikke rigtigt, at hun er født i Nordslesvig, idet hun er født i Olsby i Kredsen Slesvig. Forinden der nægtedes hende Arbejdstilladelse, har Ministeriet hver Gang nøje undersøgt, om der paa det paagældende Sted kunde siges at være Mangel paa kvalificerede Sygeplejersker. Der har saaledes hver Gang været indhentet Erklæring fra vedkommende Amtslæge, fra Dansk Sygeplejeraad og fra Sundhedsstyrelsen, og det har hver Gang vist sig, at den paa Stedet ansatte danske Menighedssygeplejerske var i Stand til at